

til at udøve Tandlægevirkosmhed. Der udfoldes imidlertid i vort Land en betydelig Virksomhed for at faa Befolkningen til at forstaa Nytten af at pleje sine Tænder, men jeg synes, det harmonerer ikke rigtig godt, naar Staten samtidig gør det saa vanskeligt som muligt at faa uddannede Folk paa dette Omraade i forskellige Egne af Landet. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Kultusminister, at han drager Omsorg for, at der i større Udstrækning bliver aabnet Adgang for nye Elever ved Tandlægeskolen. Jeg synes, det Frikonkurrenceprincip, man ellers i vid Udstrækning hylder, ogsaa bør gøre sin Indflydelse gældende her. Lad de unge Mennesker, som har Evner og Lyst til at gaa denne Vej, faa Adgang til Skolen, og lad i hvert Fald det nuværende Monopolsystem, hvorefter der ikke kan antages mere end en halv Snes Elever om Aaret, blive afskaffet.

Medens jeg er ved den højtærede Kultusminister, vil jeg omtale et andet Spørgsmaal, som efter min Mening ogsaa har betydelig Interesse, nemlig Spørgsmaalet om Bortsalget af vore Præstegaardsjorder. Nede i min Valgkreds ligger der en gammel Præstegaard, hvor den berømte Digter Christian Winther er født, det er Fensmark Præstegaard. I Foraaet vilde Præsten dernede gerne af med sin Jord, og han underhandlede da med de kultusministerielle Autoriteter og fik Tilladelse til ved Lejlighed at bortsælge 40 Tdr. Land, der er noget af Danmarks bedste Jord. Nu findes der i dette Sogn en stor industriel Virksomhed, nemlig Holmegaards Glasværk, hvilket betyder, at der findes en Mængde Arbejdere, som ingen Jord har at dyrke. Mange af disse Mennesker er jævnlig udsatte for Arbejdsledighed og vil derfor gerne have et lille Stykke Jord, som de kunde have Indtægt af, naar de ingen Beskæftigelse kan faa paa Glasværket. En Del af Glasværkets Virksomhed er Sæsonarbejde, thi der fyres paa dette Glasværk i stor Udstrækning med Tørv, og disse Tørv skal fabrikeres om Sommeren og bringes i Regelen hjem om Sommeren. Dette Forhold afføder adskillig Arbejdsledighed. Nu synes jeg, at der havde været god Lejlighed til at lade dem af dette Sogns Beboere, som ønsker at faa et Stykke Land, faa Adgang dertil, da Præsten vil af med sin Jord. Denne Præstegaardsjord er udmærket beliggende, op til en offentlig Vej, og jeg havde derfor ogsaa ventet, at Jorden var blevet udstykket,

men i Stedet derfor fik Præsten, Pastor Kynde, Ministeriets Tilladelse til at sælge denne Jord til en Mand, der i Forvejen ejer en meget stor Landejendom. Jeg finder det i høj Grad upassende, og jeg vil henstille, at den højtærede Kultusminister — idet jeg antager, at han som gammel Kommunalmand har en ret betydelig og naturlig Tillid til de kommunale Raad — i lignende Tilfælde i Fremtiden konfererer med de kommunale Autoriteter, Kommuneraadet, Sogneraadet og i hvert Fald — hvad der ikke en Gang er sket i dette Tilfælde — med det lokale Menighedsraad. Ikke en Gang dette fik Lejlighed til at øve nogen Indflydelse paa, hvordan Jorden skulde bortsælges, hvad jeg meget beklager. Jeg tror, det er gaaet til paa den Maade, at Kultusministeren, der jo er en elskværdig Mand, gerne har villet gøre den ret gamle Præst dernede en Tjeneste, og det var, som sagt, Pastor Kynde meget magtpaaliggende at komme af med Jorden. I et saadant Tilfælde bør man imidlertid først og fremmest have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvad der baader det heles Vel, og ikke, hvad der maatte interessere en enkelt Præstemand.

Jeg vil saa henvende et Par Ord til den højtærede Forsvarsminister. I 1909 vedtog man her i Rigsdagen en Lov om Felttillæg m. v. ved Hæren. Nu er det mig bekendt, at der til visse Befalingsmænd under de nuværende ekstraordinære Forhold ydes visse Løntillæg. Ude i Befolkningen er man imidlertid ikke helt klar over, hvorvidt det er § 1 eller § 3 i vedkommende Lov, den højtærede Forsvarsminister anvender. § 1 siger nemlig, at der under Krigsberedskab kan ydes de paagældende Befalingsmænd 50 pCts Gagetillæg, det er det saakaldte Felttillæg, § 3 omhandler derimod det saakaldte Kommandotillæg paa en Fjerdedel af den ordinære Løn. Da der ikke kan være noget til Hinder for, at dette Forhold omtales her, anser jeg det for rimeligt, at den højtærede Minister oplyser, hvorledes denne Sag er ordnet. Jeg vil i denne Forbindelse spørge Ministeren, om han ikke ogsaa har tænkt paa det menige Mandskab, thi Stillingen er jo den, at Officererne i det væsentlige har den militære Gerning som deres Erhverv, men for mange af de menige gælder det, at de er blevet revet bort fra deres Erhverv, og mange staar i Fare for at faa deres Erhverv ødelagt. Jeg synes derfor, at naar man skal give Befalingsmændene, som jo er de bedst lønnede, saa betydelige Tillæg, som der her